

RESSÒ DE LA PARAULA

Escoltar set paraules (V). Tinc set

Ja ens aniria bé preguntar-nos si tenim set i, en cas afirmatiu, de què estem assedegats. La resposta a aquestes qüestions determina el que som i el que vivim. Una persona és segons la set que té. Així com hi ha diferents tipus de set, així hi ha diferents tipus de persones. Perquè una cosa és tenir només set de l'aigua que sacia la necessitat de l'estómac i una altra, per exemple, la set de justícia... i així hi ha persones que només són estómac i d'altres que són quelcom més.

Aquesta paraula que escoltem dels llavis de Jesús, estant nosaltres al peu de la Creu, també és testimoni de «l'autenticitat» de la seva humanitat. Jesús també és un assedegat. Més encara, aquí Jesús pateix tota la set del món i de tota la humanitat, tots els tipus de set que l'ésser humà ha patit i patirà.

Nosaltres estem avesats a obrir l'aixeta i omplir el got d'aigua o entrar en un bar i demanar una cervesa. Però cal haver experimentat el sofriment d'un caminant pel desert, per un mar de sorra que sembla infinit, sota un sol implacable, a quaranta-cinc graus de temperatura, sense una gota d'aigua, per entendre per què els israelites feien servir la imatge de la set per expressar l'anhel i l'ansia més profunda de la humanitat.

Jesús a la seva Passió resava el Salm 21, on les sensacions físiques de la set (la gola, la llengua, la pols) signifiquen les vivències pregones dels anhels del cor:

«La meva gola està resseca com terrissa, la llengua se m'encasta al paladar. M'ajeus a la pols de la mort.» (Sal 21[22],16)

Escoltar Jesús fent aquesta pregària ens recorda aquell moment en el qual Ell, havent caminat sota el sol del migdia, cansat, assegut a la vora del pou, demanà a una dona: «Dóna'm aigua» (Jn 4,7). Tots sabem, pel context de la conversa, que hem pogut meditar el tercer diumenge de Quaresma, que —un cop més— no solament estava en joc la set de l'aigua del pou.

Jesús aleshores i tota la seva vida pública era un assedegat de la fe d'aquella dona i de tots nosaltres. Anhelava constantment la nostra fe i el nostre amor. I va ser al moment culminant de la Creu quan més intensament va experimentar aquest anhel, aquesta ansia, aquest deler de la

nostra fe i del nostre amor. Perquè per això havia estat enviat al món, «perquè tots els qui creguin en Ell siguin lliures, arribin al coneixement de la veritat i tinguin en Ell vida eterna» (cf. Jn 8,36; 18,37;3,15) No era només aquella set pròpia del qui es troba sol i malda per la presència d'amics, sinó l'anhel del qui vol amb ànsia la felicitat (la salvació) de la persona estimada: tenia set de la nostra llibertat, de la nostra il·luminació, de la nostra pau, del nostre perdó i, en definitiva, de la nostra salvació.

Hi havia a més una altra set, que li feia exclamar aquesta pregària. Compartint el sofriment de tots els qui senten el desig profund del cor, mirant al seu voltant com restava el món, com les tenebres seguien dominant la terra, com hi havia tant de sofriment, anhelava la justícia del Regne de Déu. Ell havia proclamat «benaurats els qui tenen fam i set de la justícia, perquè seran saciats» (Mt 5,6). Ara es trobava del costat dels assedegats i famolencs d'un Regne de Déu visible i concret que no es veia per enlloc aquí a la terra. Ara patia l'ardor dels qui no troben el consol ni la pau que Déu havia promès als justos.

La benaurança seguia essent vertadera. Però a la Creu, i avui potser en tantes ocasions, encara domina el buit i la foscor i els justos segueixen sent víctimes. Per ells, en el seu nom, sona el clam de Jesús, fins que el Pare respongui amb la Resurrecció.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Quaresma i llibertat

En altres temps, menjar carn durant els dies quaresmals era pecat, en canvi ara peca socialment qui no idolatra la gastronomia. Durant la Quaresma, el recolliment s'imposava, ara s'imposa a tot arreu el carnaval infinit. No hi ha res que sigui tan oposat a la vida actual com la Quaresma, la desaparició pública de la qual és percebuda socialment com la victòria de la modernitat sobre la repressió, de la llibertat sobre la submissió, de la felicitat sobre la foscor. L'ideal de vida contemporani respon a aquell pensament d'Oscar

Wilde: «Els meus desigs són ordres per a mi». Ara bé, si gràcies a l'alliberament de totes les contencions i a l'addicció a tots els plaers haguéssim progressat tant, la nostra societat no necessitaria antidepressius, l'agressivitat no presidiria les nostres relacions, la insatisfacció no corcaria tantes vides i no necessitaríem tantes dosis setmanals de petites i constants satisfaccions (objectes de consum o plaers d'usar i llençar).

La Quaresma ha perdut tot el prestigi social potser perquè interpel·la molt a fons la societat actual.

És un viatge depuratiu, el que proposa: quaranta dies al desert lluitant contra els tirànics diables del desig. Quaranta dies atrevint-nos a prescindir d'allò que ens esclavitzava, precisament perquè ens ve tant de gust. Quaranta dies enfortint la musculatura de l'esperit mitjançant la renúncia. No és lliure qui no és capaç de dir «no» al desig. Per tant, si la Quaresma proposa renunciar als plaers, no ho fa en nom de la repressió, sinó al contrari: per amor a la llibertat.

Antoni Puigverd

ECO DE LA PALABRA

Escuchar siete palabras (V). Tengo sed

Ya nos iría bien preguntarnos si tenemos sed y, en caso afirmativo, de qué estamos sedientos. La respuesta a estas cuestiones determina lo que somos y lo que vivimos. Una persona es según la sed que tiene. Así como hay diferentes tipos de sed, así hay diferentes tipos de personas. Porque una cosa es tener sólo sed del agua que sacia la necesidad del estómago y otra, por ejemplo, tener sed de la justicia que satisface el corazón... y así hay personas que sólo son estómago y otros que son algo más.

Esta palabra que escuchamos de los labios de Jesús estando nosotros al pie de la Cruz, también es prueba de «la autenticidad» de su humanidad. Jesús también es un sediento. Más todavía, aquí Jesús sufre toda la sed del mundo y de toda la humanidad, todos los tipos de sed que el ser humano ha sufrido y sufrirá. Nosotros estamos acostumbrados a abrir el grifo y llenar el vaso de agua o entrar en un bar y pedir una cerveza. Pero hay que haber experimentado el sufrimiento de uno andando por el desierto, por un mar de arena que parece infinito, bajo un sol implacable, a cuarenta cinco grados de temperatura, sin una gota de agua, para entender por qué los israelitas usaban la imagen de la sed para expresar el anhelo y el ansia más profunda de la humanidad. Jesús en su Pasión oraba el Salmo 21, en el que las sensaciones físicas de la sed (la garganta, la lengua, el polvo) significan los profundos anhelos del corazón:

«Tengo la garganta reseca como una teja; tengo la lengua pegada al paladar.» (Sal 21,15)

Escuchar a Jesús recitar esta oración nos recuerda aquel momento en el que Él, habiendo andado bajo el sol del mediodía, cansado, sentado al lado del pozo, pidió a una mujer: «Dame agua» (Jn 4,7). Todos sabemos, por el contexto de la conversación, que hemos podido meditar el tercer domingo de Cuaresma que, una vez más, no sólo estaba en juego la sed del agua del pozo. Jesús entonces y toda su vida pública era un sediento de la fe de aquella mujer y de todos nosotros. Anhelaba constantemente nuestra fe y nuestro amor. Y fue en el momento culminante de la Cruz cuando más intensamente experimentó este anhelo, esta ansia, esta pasión por nuestra fe y por nuestro amor. Porque para eso había sido enviado al mundo, «para que todos los que crean en Él sean libres, lleguen al conocimiento de la verdad y tengan en Él vida eterna» (cf. Jn 8,36;18,37;3,15) No era sólo aquella sed propia de quien se encuentra solo y anhela la presencia de amigos, sino el anhelo de quien quiere con ansia la felicidad (la salvación) de la persona amada: tenía sed de nuestra libertad, de nuestra iluminación, de nuestra paz, de nuestro perdón y, en definitiva, de nuestra salvación.

Sentía además otra sed, que le hacía gritar esta plegaria. Compartiendo el sufrimiento de todos los que sienten el deseo profundo del corazón, mirando a su alrededor cómo quedaba el mundo, cómo las tinieblas seguían dominando la tierra, cómo había tanto de sufrimiento, anhelaba la justicia del Reino de Dios. Él había proclamado «dichosos los que tienen hambre y sed de la justicia, porque serán saciados» (Mt 5,6). Ahora se encontraba del lado de los sedientos y hambrientos de un Reino de Dios visible y concreto que no se veía en ninguna parte aquí en la tierra. Ahora sufría el ardor de quienes no encuentran el consuelo ni la paz que Dios había prometido a los justos.

La bienaventuranza seguía siendo verdadera. Pero en la Cruz, y hoy quizá en tantas ocasiones, todavía domina el vacío y la oscuridad y los justos siguen siendo víctimas. Por ellos, en su nombre, suena el grito de Jesús, hasta que el Padre responda con la Resurrección.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Canvi en les pregàries eucarístiques en llengua catalana

Acollir la Paraula del Senyor i transmetre-la fidelment a tots els pobles, ha estat una de les constants preocupacions de l'Església que, per aquest motiu, sempre ha tingut cura que les versions litúrgiques en llengua vernacle expressin amb el màxim rigor i fidelitat la tradició rebuda del Senyor.

En aquest sentit, la Congregació per al Culte Diví i de la Disciplina dels Sagraments de la Seu Apostòlica va aprovar amb data 3 de març de 2017 que a partir d'ara, per a major fidelitat al text evangèlic, les paraules que pronuncia el sacerdot sobre el calze, en la fórmula de la consagració del vi, hauran de ser aquestes: *Preneu i beveu-ne tots, que aquest és el calze de la meua sang, la sang de l'aliança nova i eterna, vessada per vosaltres i per molts, en remissió dels pecats. Feu això, que és el meu memorial.*

Perquè sigui obligatori aquest canvi cada bisbe ho ha de promulgar públicament a la seva diòcesi, amb temps oportú perquè tots se'n puguin assabentar, i els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya han considerat oportú que sigui el proper Di-

menge de Rams, dia 9 d'abril de 2017, la data perquè entri en vigor de forma conjunta aquest canvi en les anàfores en llengua catalana. Així ho ha disposat el bisbe Agustí per a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, mitjançant un decret amb data 20 de març. El bisbe Agustí, en aquest decret, fa present també que el mateix papa Francesc desitja que aquesta modificació en les paraules de la consagració del vi vagi acompanyada, amb la forma convenient, d'una breu explicació catequètica, i anima tots els fidels i els sacerdots de forma ben especial a estimar, preparar i celebrar amb devoció l'Eucaristia, perquè sigui per a tots l'aliment de la fe, ja que és la font i el cim de tota la vida cristiana.

Aquest canvi a les paraules de la consagració sobre el calze també s'ha produït en la litúrgia en castellà. De fet, a l'octubre de 2016 es va presentar la 3a edició del *Missal Romà* en castellà, que recull el mateix canvi en les pregàries eucarístiques i que ha entrat en vigor amb caràcter obligatori amb el primer diumenge de Quaresma d'enguany, és a dir, el passat 5 de març.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «No posem mai condicions a Déu! Fiar-se del Senyor vol dir entrar en els seus desig-nis sense pretendre res» (13 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Jesús és l'amic fidel que mai no ens abandona: fins i tot quan pequem, espera amb paciència que tornem a Ell» (5 de març de 2017).

@Pontifex: «Aquesta Quaresma mirem de jejunar amb un somriure, i no amb cares llargues» (10 de març de 2017).

@Pontifex: «El camí de l'amor a l'odi és fàcil. El de l'odi a l'amor és més difícil, però porta a la pau» (11 de març de 2017).

Conveni entre Càritas i la Passió d'Olesa

El passat dijous dia 23 de febrer, es va signar un conveni de col·laboració entre la Passió d'Olesa de Montserrat i Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, signat per Samuel Carrique, president de l'Associació La Passió d'Olesa i Joan Torrents, director de Càritas Diocesana.

La Passió, a través de la Càritas Parroquial d'Olesa, es va posar en contacte amb Càritas, amb la voluntat de solidaritzar-se amb les persones més desfavorides de la nostra societat, i el conveni n'és un fruit. S'inclou en els acords la celebració d'una jornada institucional a favor de

Càritas el dia 18 de març, que va comptar amb la presència del bisbe Agustí i de l'alcalde d'Olesa, Pilar Puimedon, a més dels representants de Càritas i la Passió. Una part important de la recaptació d'aquell dia va anar destinada als projectes d'acció social que Càritas Diocesana desenvolupa al territori de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Durant la representació d'aquell dia de manera especial, però també de la resta de dies, la Passió ha ofert un espai a Càritas per poder donar informació i sensibilitzar, al gran nombre d'espectadors que habitualment assisteixen a la Passió.

Jornades per a religiosos i religioses a Montserrat

En la recta final del camí vers la Pasqua, la Delegació per a la Vida Consagrada organitza, un any més, aquestes jornades per a religiosos i religioses a Montserrat, des de la tarda del 9 d'abril fins al dinar del dia 11 d'abril.

El programa inclou diverses reflexions del P. Bernabé Dalmau, osb, sobre la Setmana Santa, una conferència del P. Josep Enric Parellada, osb,

sobre «La creu, una paraula sobre Jesús, sobre Déu i sobre l'home», i una altra del P. Joan M. Mayol, osb, sobre «Els Salmes de l'Hort de les Oliveres», a més d'un espai de col·loqui amb el P. Abat, i altres moments d'activitats culturals i de pregàries litúrgiques.

Per a inscripcions i més informació, podeu trucar al tel. 936 327 630 o escriure a secretaria@bisbatsantfeliu.cat.

Recés de Quaresma

Dissabte 18 de març va tenir lloc el recés organitzat per la Delegació per a la Vida Consagrada a la Casa de l'Església, amb una seixantena de participants, que van escoltar la predicació del bisbe Agustí sobre el tema «Conversió: la via de la comunió fraterna». Després del temps de reflexió personal i de l'Eucaristia, una part dels assistents van romandre al dinar de germanor al menjador de la Casa.

Celebració de sant Josep a Sant Vicenç dels Horts

La coincidència del 19 de març en diumenge de Quaresma ha fet que enguany, litúrgicament, la celebració de sant Josep passés a l'endemà. Tanmateix, a la Parròquia de Sant Josep de Sant Vicenç dels Horts va ser festa gran el diumenge 19 de març, per la convergència de diverses celebracions, compartides amb la presència del bisbe Agustí. Per una banda, el record al titular de la parròquia i la seva festa patronal. Per altra banda, la proximitat dels 40 anys de la inauguració del nou temple, que es va recordar amb l'exposi-

ció d'uns panells de fotografies d'aquestes quatre dècades de vida i celebracions al temple. A més, també es va realitzar la benedicció del nou mantell de la imatge de Nuestra Señora de la Soledad, de la Confraria de Sant Vicenç dels Horts. Aquesta indumentària ha estat brodada al taller de Còrdova d'Antonio Villar Moreno, que també va ser present a l'acte, i es lluirà a la processó del proper Dijous Sant. Tot plegat va resultar una celebració molt maca i sentida per tots els feligresos, en clima de germanor i comunió parroquial.

AGENDA

■ **Exercicis espirituals a la Casa de Betània.** Del 12 al 16 d'abril. Obert a tothom. Conduïts pel P. Miquel Coll, sj. Més informació: Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

■ **Exercicis per a preveres.** «El prevere com a entregat-menjat que dona fruit en l'evangelització dels pobres». Dirigit per Josep Jiménez Montejo, capellà pradosià. Des del sopar del diumenge 20 d'agost fins a l'esmorzar del dissabte 26 d'agost de 2017. Al Col·legi Claver de Raimat (Lleida); Finca Vallfonda, s/n. Data límit d'inscripcions: 31 de juliol. Per inscriure's: Pepe Baena Iniesta (pepbaena@gmail.com).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8,1-11]. Sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i màrtir; sant Nicetas, abat.

4. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, religiós franciscà.

5. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-

1419), prevere dominicà, de València (on se celebrarà el proper 5 de maig); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Guillem, abat.

7. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fundador dels Germans de les Escoles Cristianes

(FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.

9. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams, Passió del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Processó: Mt 21,1-11. Missa: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2, 6-11 / Mt 26,14-27,66 (o bé, més breu: 27,11-54)]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria.

Diumenge V de Quaresma

COMENTARI

Jo sóc la resurrecció i la vida. Ho creus això?

Ezequiel, *cantor d'amors de veu deliciosa*, exerceix el ministeri profètic als inicis de l'exili. Valorant el culte, veu com un gran càstig haver deixat Déu el seu Poble sense la *glòria* de la seva presència al Temple.

Però el càstig és pedagògic, no definitiu.

Jo obriré els vostres sepulcres, i us en faré sortir, Poble meu. Llavors sabreu que Jo sóc el Senyor.

Sobretot *us infondré el meu esperit* que és font de Vida en superlatiu.

L'antítesi paulina *Esperit-carn* adverteix que el nostre *estar* en l'Esperit depèn del seu *habitar* en nosaltres de forma viva.

La contraposició abasta l'ésser, l'obrar i el viure a nivell dinàmic-existencial.

Per a l'Apòstol *carn i Esperit* són opcions actives de la persona que actua a la *recerca de si mateix* o en l'*obertura cap a Déu i els altres*.

Dels 7 *senyals* miraculosos (3 paral·lels als *miracles* sinòptics, 3 ben semblants i l'exclusiu de les Noces a Canà), a Jn el retorn de Llätzer a la vida és el relat més extens i clou la sèrie dels 7.

Llätzer, el fill de la viuda de Naïm i la filla de Jaire (més que «ressuscitar» accedint a una vida totalment nova), són retornats a la mateixa vida d'abans.

El diàleg de Jesús amb Marta segueix l'estil de Jn que fa avançar la Revelació mitjançant el diàleg.

Jo sóc la Resurrecció i la vida. Ho creus això?, pregunta Jesús; i Marta respon: *Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu*, perquè la fe en la vida eterna és fruit de la fe en la persona de Crist. Si de debò creiem en Crist, Paraula eterna de Déu, acollirem amb fe el seu missatge.

Mn. José Luis Arín

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.» Diu el Senyor Déu.

► Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tinguéssim l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 11,1-45) (Versió abreujada)

En aquell temps, les dues germanes de Llätzer enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.» Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus, això?» Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.» Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» Li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor». A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava.» Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?» Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa.» Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort.» Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?» Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpigui la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat.» Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.» Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Esto dice el Señor Dios: «Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os sacaré de ellos, pueblo mío, y os llevaré a la tierra de Israel. Y cuando abra vuestros sepulcros y os saque de ellos, pueblo mío, comprenderéis que soy el Señor. Pondré mi espíritu en vosotros y viviréis; os estableceré en vuestra tierra y comprenderéis que yo, el Señor, lo digo y lo hago —oráculo del Señor».

► Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,8-11)

Hermanos: Los que están en la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis en la carne, sino en el Espíritu, si es que el Espíritu de Dios habita en vosotros; en cambio, si alguien no posee el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Pero si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justicia. Y si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús también dará vida a vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 11,1-45) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, las hermanas de Lázaro le mandaron recado a Jesús diciendo: «Señor, el que tú amas está enfermo». Jesús al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no es para la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella». Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo se quedó todavía dos días donde estaba. Sólo entonces dijo a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea». Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedó en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá». Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará». Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección en el último día». Jesús le dijo: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?». Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Cristo, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo». Jesús se conmovió en su espíritu, se estremeció y preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?». Le contestaron: «Señor, ven a verlo». Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¿Cómo lo quería!». Pero algunos dijeron: «Y uno que le ha abierto los ojos a un ciego, ¿no podía haber impedido que este muriera?». Jesús, conmovido de nuevo en su interior, llegó a la tumba. Era una cavidad cubierta con una losa. Dijo Jesús: «Quitad la losa». Marta, la hermana del muerto, le dijo: «Señor, ya huele mal porque lleva cuatro días». Jesús le replicó: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?». Entonces quitaron la losa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; yo sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado». Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, sal afuera». El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar». Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.